

Soms groeit een steen in het lichaam
Nestelt zich woekerend als gloeiende lava
Van pijn onttrekt de wereld
zich aan mijn gezicht.

J. Bernlef

Beste familie van Pieter, beste studenten en collega's ...

Vandaag zijn we hier samen om ons verdriet te delen bij het plotse overlijden van Pieter.

We hebben deze viering voorbereid met enkele klas- en kotgenoten. De studenten zochten samen teksten, drukten hun gevoelens uit op papier, zochten muziek die Pieter graag hoorde.

We willen jullie graag vertellen over Pieter, hoe Pieter was op school, hoe Pieter was op kot.

Tijdens de voorbereiding zag ik verdriet bij de studenten maar ook hoorde ik warme verhalen over vriendschap en heel veel leuke verhalen over de plezierige momenten op kot met Pieter. Ook deze momenten willen we graag met jullie delen

AFSCHEID VAN EEN VRIEND - CLOUSEAU

Alles is voorgoed gedaan
Als jij er klaar voor bent
'k Heb aan je zijde gestaan
Mijn God, ik heb je graag gekend
Ik blijf nu hier jij gaat naar daar
En daar is niet zover van hier
We spreken af, ik weet niet waar
En daar ontmoeten we elkaar
Zonder jou tikt de klok even snel
Maar de tijden veranderen wel
Dus ik neem afscheid, jij moet nu gaan
Weet dat je in m'n hart altijd blijft voortbestaan
Slaap zacht, je hebt het verdiend
Je vocht tot aan je laatste zucht
En ga, ga nu m'n vriend
En droom voor eeuwig opgelucht
Net zoals vroeger kom je wel terecht
Ik weet je vindt een thuis heel gauw
En ik herhaal wat jij me ooit hebt gezegd
In m'n hart blijf ik je trouw
Zonder jou...
En ik weet ik zou dankbaar moeten zijn
Maar precies daarom doet het zo'n pijn
Zonder jou...

INLEIDING (Kirsten)

In de media wordt dikwijls het leven voorgesteld als iets dat vanzelf gaat. Alsof geluk eenvoudig te verwerven is en voor iedereen weggelegd. Er is weinig of geen aandacht voor mensen die het moeilijk hebben. Veel menselijk leed in al zijn vormen wordt dikwijls doodgezwegen of weggemoffeld.

Wie echter dieper kijkt, weet dat het leven zo niet is. Mensen gaan soms hun eigen weg, moeizaam, zoekend, Mensen stellen soms een doel voor ogen, dat moeilijk haalbaar is. Zij moeten soms door een donkere tunnel en weten niet of er aan de overkant een licht is dat uitkomst biedt. Zonder dat wij het zien of weten, zitten ze diep in de put, gevangen in zichzelf en hoe graag zij ook zouden willen leven zoals de andere mensen, het lukt hen niet. Soms is de wil om te sterven groter dan het verlangen om te leven. Niemand kan de mens doorgronden: zijn leven niet, zijn sterven niet.

BUITENGEWOON (Marc)

Zal het ooit wennen,
jouw stem niet meer te horen?
Zoveel hadden wij elkaar nog te vertellen.
Zoveel wou ik je nog vragen.
Het antwoord heet nu stilte.
Zal het ooit wennen,
Jouw gezelschap te missen?
Zo leeg die plaats aan tafel.
Zozeer mis ik die gulle lach.
De wijn
smaakt nu niet meer.

Zal het ooit wennen,
jouw naam niet meer te noemen?
Zo teder als een kreet.
Zo wou ik je nog roepen.
Jouw naam
klinkt nu als een echo.
Het zal wel wennen,
zeggen mensen; de tijd heelt,
zeggen zij goedbedoeld.
Maar ik wil niet vergeten,
ik wil het niet gewoon worden.
Jij was
onvergetelijk,
buitengewoon.
Jan-Frans Lindemans

TEKST KOTGENOTEN

ondertussen wordt foto geprojecteerd van Pieter aansluitend een videofragment met oa. favoriete muziek van Pieter

De diepste herinnering die we van Pieter hebben gaat terug naar het eerste kotfeestje. Allemaal nieuwe gezichten, waarop een beetje spanning en verlegenheid af te lezen was. Behalve bij Pieter. Hij voelde zich al direct thuis op kot en was van plan er een geslaagd feestje te maken. En een geslaagd feestje is het geworden. Dankzij Pieter kreeg iedereen van tijd tot tijd een fris pintje aan de mond. Het was voor ons dan ook meteen duidelijk wie de sfeermaker van het gebouw was.

Van het een kwam het ander en al snel zaten we bijna iedere avond samen op kot. Het begon telkens met de vraag van Pieter of we geen zin hadden om samen een sigaretje te roken en voor we het wisten zaten we drie uur later nog steeds te lachen en te praten.

Met een goede maat als Pieter ging de tijd snel voorbij.

We deden praktisch alles samen. We organiseerden samen een spaghettiaavond. Zo zijn we samen boodschappen gaan doen, hebben samen groentjes gesneden en hebben samen zitten wenen bij het snijden van de ajuinen. Ook die avond bracht Pieter er de sfeer in. Hij introduceerde een nieuw drankspelletje. Het enige probleem was, dat hij zelf nooit lang kon volhouden!

Ook op culinair gebied wist Pieter ons vaak te verrassen. Zo is hij op een avond langskomen met zelfgemaakte bananenmilkshakes. En hij trakteerde ons op zijn zelfgemaakte, alom befaamde lookbroodjes.

Pieter was een initiatiefnemer. Rond de periode van kerstmis merkte hij op dat ieder kotgebouw een eigen kerstboom in de keuken had, buiten bij ons. Hij vond dat ook wij er 1 moesten hebben en dan moest hij liefst nog zo origineel mogelijk zijn. Dankzij hem hadden we uiteindelijk de grootste, maar ook schraalste kerstboom van heel de Driehoek.

Maar naast deze sfeermaker was er ook een serieuze Pieter. Hij dacht vaak na over het leven en bij hem kon je altijd terecht voor een filosofisch gesprek. Pieter was vaak bezig met zijn toekomst. Zo kwam hij op een avond bij mij, en zei: "Daon, ik heb dees weekend eens nagedacht, en ik heb besloten om volwassener te worden, daarom wil ik u vragen of gij mij een beetje wilt op weg helpen om met den otto te rijden." Het deed mij veel plezier dat hij om hulp kwam vragen bij mij. Dat hij zich, voor een stukje open opstelde. Een andere avond wou hij ook samen met mij, in Geel een paar tuintjes onderhouden. Zo kon hij, enerzijds een extra centje verdienen, en anderzijds al een beetje naam maken voor in de toekomst.

Kortom, Pieter was een positief ingestelde gast, boordevol humor en goede ideeën. Pieter wist waar hij stond in het leven en we begrijpen de keuze die hij gemaakt heeft. We zijn hem dan ook dankbaar dat we al deze onvergetelijke momenten die we met hem hebben mogen meemaken. Op deze manier zullen wij Pieter voor altijd herinneren, want het zijn deze momenten, die ons het dichtste bij hem brengen.

VERWONDERING (iemand van kot ?)

Verwondering
om wie je was,
om wat je zei
en deed,
was ondertoon
van alles
wat van jou verteld werd.
't Drong door
in stem
en ogen
en gebaar,
in klank en kleur,
in lach en traan
van ieder
die zo van je hield
en zonder je moet verdergaan.
Yvonne van Emmerik e.a. in Zaaien in Tranen

KOTGENOTEN TINE EN SOPHIE

Je leeft nu in een warme gedachte
onwetende voor ons
hopend dat het je goed gaat
als je 's morgens wakker wordt
op je uitverkoren plek
schenk je leven daar je mooiste lach
die we allen kennen
je pijn en tranende verdriet vergeten
Je leeft bij ons in witte woorden
de herinneringen in de zonneschijn
en als we stilletjes hopen
je nog altijd hier kan zijn
je lieve leven
verlatend in de stilte van onze pijn
we hopen dat je aan de overkant gelukkig mag zijn

TEKST DOCENTEN

Stil, overtuigend, plichtsbewust
zie ik Pieter in de les zitten.

Onopvallend, maar geïnteresseerd zeggen alle docenten.
Stil maar aandachtig volgde hij de les.

Pieter voor je medestudenten van je klas was je
een stille, onopvallende figuur met uitgesproken interesse voor groen,
planten, de biologie.
Van je kotgenoten hoor ik allerlei plezante belevenissen, vol humor, zo
hartverwarmend.

Toen je tijdens de examenperiode aan mij kwam vragen om examens in te
halen omdat je even door ziekte geveld was, klaagde je niet. Ik zag voor mij
een zelfzekere student die er voor ging. Achteraf vernam ik van je ouders dat
dit voor u toch wel een erg zware opgave was.
Toch aanvaardde je dat niet als een onoverkomelijke hindernis.
Jammer dat ik je niet beter kende.
Bewust wilde je op eigen benen staan, verneem ik van je ouders.

Pieter, je abrupte afscheid was voor ons studenten en docenten moeilijk te
begrijpen.
We hadden je nog zoveel kunnen leren over microbiologie, planten, bomen,
....
Je medestudenten hadden je graag beter leren kennen.
Doch jij besliste er anders over en dat aanvaardden we.
Voor ons blijf je Pieter.

MUZIEK PLACEBO SPECIAL NEEDS

MENSEN HEBBEN MENSEN NODIG ...docent

Mensen hebben mensen nodig
om te zeggen :
kijk de bloemen beginnen te bloeien,
het gras staat schoon groen,
of ... nu is 't koud buiten.
Mensen hebben mensen nodig
om te zeggen :hier doet het pijn,
of ... daar word ik nu zo kwaad van hé!
Mensen hebben mensen nodig
om samen te eten, te slapen,feest te vieren.
Vandaag hebben we elkaar heel hard nodig
om elkaar te troosten.
We hebben elkaar nodig,
want ... we hadden Pieter eigenlijk nog nodig.
Onbekend

Ik wil hier graag afsluiten met de woorden van Kahil Gibran : De dichter leert ons iets over verdriet. "Wanneer gij blijde zijt", schrijft hij, "schouw dan diep in uw hart en ge zult zien dat enkel wat u smart gegeven heeft ook vreugde brengt.

Wanneer ge verdrietig zijt, blik dan opnieuw in uw hart en ge zult zien dat ge weent om wat u ook vreugde schonk."

Deze dichter leert ons dat vreugde en verdriet in het leven heel dicht bij elkaar liggen. En ik zou het nog veel eenvoudiger kunnen uitdrukken door te zeggen: verdriet heeft te maken met liefde. Verdriet heeft te maken met mensen die houden van mensen. Als mensen van elkaar houden zijn ze ook voorbestemd om diep verdriet te ervaren.

Veel hebben we nu verteld over Pieter, maar we weten dat jullie nog meer willen horen, daarom nodig ik alle aanwezigen uit voor een broodjesmaaltijd in de kleine cafetaria.

Enkele citaten

Bij ieder afscheid
wordt een herinnering geboren.
S. Dali

Groot is de leegte die hij achterlaat,
mooi zijn de herinneringen die blijven.
In Als je woorden zoekt (red. Riet Fiddelaers-Jaspers)

De koestering van de herinnering is de troost van het verlies

Wanneer een boot achter de horizon verdwijnt, dan is hij niet weg, we zien hem alleen niet meer (Kübler Ross)

Soms groeit een steen in het lichaam,
Nestelt zich woekerend als gloeiende lava
Van pijn ontrekt
De wereld zich
Aan mijn gezicht (J. Bernlef)